

Looking good

POPSTJERNE: Skal du bli helt, må du se ut som en helt.

ALLE FOTO: BJØRNAR SØRHEIM

Hva gjør en journalist som lurere på hvordan det er å være deltaker på «Idol»? Melder seg på, så klart!

Nils-Ove Støbakk
stoebakk@hotmail.com

– Ikke videre? Seriøst? Er det utsendet mitt det er noe galt med, spør jeg.
– Neida. Du ser bra ut! Mannen i stolen lyver så det renner.

Det er fredag 29. oktober 2004. Jeg er på audition. «Idol»-audition i Kristiansand. Plutselig foreslo redaktøren at noen burde melde seg på, og skrive sak om hvordan det er å være med på pophysteriet.

Fantastisk god idé, det var alle enige om. Men hvem skulle stille opp? Jeg trenger vel neppe å fortelle hvem som ble valgt av redaksjonen...
Det hele startet tre dager før, på redaksjonsmøte. Jeg skulle lage forhåndssak på tidenes første «Idol»-audition i Kristiansand. Plutselig foreslo redaktøren at noen burde melde seg på, og skrive sak om hvordan det er å være med på pophysteriet. Fantastisk god idé, det var alle enige om. Men hvem skulle stille opp? Jeg trenger vel neppe å fortelle hvem som ble valgt av redaksjonen...

Tre dagers forberedelse var alt jeg fikk. Tre dager på å forvandle meg selv fra en sjenert og middelmådig sunnmørsk korgutt, til en brautende, selvsikker og verdensvant superstjerne. Kunne det gå? Jeg satte meg ned foran dataskjermen, søkte etter alt som var å oppdrive av «Idol»-tips og begynte så smått å nymne for å få i gang stemmen.

En stjerne er født

Fredag ettermiddag. Klokket er kvart over tre. Kun 45 minutter igjen til audition begynner, og jeg er fortsatt på skolen. Jeg skriver ut sangtekstene jeg skal ha med og løper ut i den ventende bilen. Rekker så vidt å hve i meg litt mat og skifte, for dagens sjåfor bringer meg videre til neste stopp – Hotel Wergeland.

Jeg trekker pusten dypt. Åpner bildora sakte, men sikkert, og går ut. Ser nok en gang over antrekket mitt og gliser fornøyd. Lyse sko, lys bukske, åletrang t-skjorte, hvitt skjert og etter-sittende skinnjakke. «Morten Abel, go home!» tenker jeg, og beundrer meg selv nok en gang.

Vel innenfor dørene på hotellet forstår jeg pent lite. Tomt. Helt tomt. Det eneste mennesket i rommet er en sentralborddame som er travelt opptatt i telefonen. Nervøs stiller jeg meg foran disken, og venter på at hun skal bli ferdig. Etter hvert kommer det heldigvis flere «Idol»-kandidater inn døren. Jeg har tydeligvis kommet rett likevel.

– Du skal på «Idol», ja? Sentralborddamen er endelig ferdig å forklare den stakkars utlendingen i andre enden at bestillingen hans har forsvunnet i systemet. Hun ser på meg og smiler.
– Koen er lenger borte i gata. Vindmøllen, heter det. Bare gå rundt hjørnet, så ser du det.

Rufinert ringver

En smule irritert over å ha kastet dyrebare minutter bort i unødvendig venting, haster jeg videre til neste destinasjon. Hundre meter lenger borte er den egentlige koen. Lang som en nordnorsk midtsommerdag. Jeg biter tennene sammen og stiller meg bakerst. Slår opp paraplyen for å beskytte skinn-

jakka mot regnet, som så smått har begynt å falle ned. Folk ser rart på meg. Let the game begin!
– Jeg lurer på hva dommerne vil si, kommer det nervøst fra jenta rett foran meg i koen.
– Håper ikke jeg blir totalt slaktet, sier venninna hennes. De ser vevtskremte ut, begge to.

– Ta det med ro, jenter. De egentlige dommerne er ikke her før lørdag og søndag. I dag er det bare precast, altså forhånds-audition til den egentlige auditionen, sier jeg beroligende.

Verdensvante Nils-Ove har gjort hjemmeleksa, og har full kontroll på hva som skjer inne i det hvite bygget alle så gjerne vil inn i. Jeg forklarer så kult som mulig at det i dag kun er én eller to underdommere som skal bedømme syngingen. Så vil 120 deltakere få komme videre til «ekte» audition en dag eller to etterpå.

Jentene ser beundrende på meg. «Han har nok vært ute en oktoberveld før», tenker de trolig. Jeg gliser fornøyd for meg selv. Dette bare MÅ gå bra!

Rosa lapp og kebab

Etter å ha ventet lenge og lenger enn lengst, er jeg endelig blant de fremste i koen. Snart skal jeg få komme inn og imponere juryen med min varme baryton-rost. Spenningen er til å ta og føle på da en «Idol»-ansatt med headset stiller seg opp på trappa.

– Alle som ikke har fått kolapp, kan få nå!
Instinktivt slenger jeg en lang hånd fram til mannen. Han ser rart på meg i et par sekunder, men deler motvillig ut en rosa papirbit med et tall på. Mitt første steg mot berømmelsen er foretatt. Nå er det bare om å gjøre å finne ut hvor mange som har fått kolapp før meg.

Ti minutter senere sitter jeg på en kebabsjappe og venter på mat. Etter over en time i ko er det fortsatt femti håpefulle som skal få komme inn for meg. Glad og fornøyd over å i det hele tatt ha fått en kolapp, tar jeg matpause med god samvittighet. Uten mat og drikke duger helten ikke, og det er jo tross alt helt jeg skal være!

Etter å ha fortært maten og skylt den ned med en flaske brus, er det atter en gang tid for å stille seg opp utenfor det hvite huset. Nå er det kun fordi som er foran meg i kolappsystemet...

For å gjøre en lang historie kort, må jeg til sammen stå ute og vente i nærmere tre timer. Med kun en tynn t-skjorte under skinnjakka, blir det relativt kjølig etter hvert. Forkjølelsen kryper nærmere sekund for sekund, og jeg propper i meg halstabletter. Puggler litt tekst og smiler til alle andre som har valgt å tilbringe ettermiddagen i ko.

Papirarbeid og platenek

Endelig får jeg komme inn i det hvite huset. Forventningsfullt tripper jeg opp trappa og gjør meg klar til å rusle inn foran dommerne. Men nei...

– Alle må lese papirene nøye, fyller ut to skjemaer og stille seg i koen der borte, broler mannen med headset. Nok en ko skal forseres. Men nå er det heldigvis godt og varmt.

Jeg fyller kjøpt ut sangvalgskjemaet. I min grundige research-fase har jeg selvfølgelig fått med meg at alle må ha to sanger klar. Jeg rabler ned «Amazing Grace» på første plass og «When You Say Nothing At All» på andre plass. Sjekker med teksten i innerlomma, og puster letta ut. Nå er det bare kontraktet igjen.

Jeg skummer gjennom teksten og oppdager til min store forskrekkelse at ingen som skriver under får gi ut plate før «Idol» er ferdig på TV. I mai. Jeg biter tennene sammen, og plasserer navnetrekket mitt på arket.

Etter nok en halvtime i kø, er jeg framme ved påmeldingsbordet. Smilende leverer jeg fra meg papirer og identifikasjon. I retur får jeg det jeg så lenge har lengtet etter – nummer på brystet! Fornøyd klitrer jeg lappen på brystkassa og rusler inn i venterommet.

Nervøs stemning

Stillheten er øredøvende. Nervositeten er lett å lese hos de fleste som sitter og venter på at deres tall skal bli ropt opp. Jeg slenger meg ned i en sofa sammen med fire 17-åringere.

– Er dere klare, spør jeg.
Svarene er delte, og det kommer fram at de har meldt seg på bare for gøy. Sangvalg ble bestemt i siste liten, så alt er fortsatt ikke innpugga.
– Men det er jo moro å bli med, da, sier en av guttene.

Jeg ser meg rundt i lokalet, og observerer den ene tenåringen mer nervøs enn den andre. Med mine 23 år på baken ser jeg ut til å trekke snittaldere betraktelig opp. Merkelig nok er jeg ikke nervøs i det hele tatt, selv om jeg om kort tid skal gi av meg selv foran kamera og skumle mennesker. Tross alt er jeg jo bare en journalist ute på oppdrag...

Nummeret mitt blir ropt opp, og jeg blir plassert i nok en kø. Riktignok en veldig liten kø, med bare fire personer. Men det er en kø. Jeg finner frem teksten til «Amazing Grace» og leser gjennom den nok en gang. Gutten ved siden av meg skjølver som et aspeløv. Han er tydeligvis litt mer seriøs enn meg, her er det en som satser stort.

– Ta det med ro. Du skal bare synte en sang, det er ingenting å være redd for, troster jeg.
Gutten ser bort på meg og smiler. Takker for de oppmuntrende ordene. I neste øyeblikk blir han sendt inn til ulvene. Nå er det bare meg igjen. Etter et par minutter er det min tur.

Lift for ærlig

– Still deg på det hvite krysset, sier mannen i stolen strengt. Inne i rommet er det to dommere, et stort og skummelt kamera med en fotograf bak, og en dame som ser ut til å styre lyd. Jeg gjør som jeg har fått beskjed om, og stiller meg på oppmerket plass.

– Og hva heter så du?
– Nils-Ove.
– Etternavn?
– Støbakk.

– Fra?
– Godøya på Sunnmøre.
– Har du kommet helt hit kun for å synte på audition?
– Nei, jeg studerer her, svarer jeg kjøpt. Og angrer med en gang. En liten, hvit lovn nå, så hadde jeg garantert blitt sendt videre uansett. «Tabbe», tenker jeg og prøver å smile. Det ser helt sikkert mest ut som en stygg grimase.
– Hva skal du synte for oss?
– Amazing Grace.
– Var så god.

Jeg puster dypt inn, fyller lungene med luft og begynner å synte. Treffer første tonen greit. Jeg er i gang. Lukker øynene og prøver å konsentrere meg om å huske teksten. Er glad at jeg ikke tok andrevalget mitt, siden den er mye vanskeligere å pugge.

For første gang i mitt liv har jeg vibrato i stemmen. Hva skjer? Er jeg nervøs? Desperat prøver jeg å fjerne vibratoen, men det går ikke. Den er fastlåst, underbevisstheten tar kontroll over meg. Jeg bestemmer meg for å utnytte situasjonen, og legger inn et par ekstra løp opp og ned. Det bruker å hjelpe på, det har jeg sett på tv. Mot slutten av verset rusler jeg elegant av med en siste oppgang og holder ekstra lenge på siste tonen.

Dommens øyeblikk

Jeg åpner øynene. Ser på den dystre gjengen foran meg.
– Beklager, men du er ikke akkurat popstjernemateriale. Kanskje valgte du feil sang, men dette er dessverre ikke godt nok til å få komme videre.

– Ikke videre? Seriøst? Er det utsendt mitt det er noe galt med, spør jeg.
– Neida. Du ser bra ut! Mannen i stolen lyver så det renner.
– Jaja, dere får ha lykke til videre da, sier jeg, og begynner å gå mot dora.

– Men... ikke bra nok? Mener dere virkelig at jeg ikke er bra nok? Nå har dere gjort en feil, sier jeg, oppgitt over den håpløse dommingen.
– Du mener altså at du er god nok til å vinne «Idol»? Mannen ser forundret på meg.
– Altså. Først var det Kurt, så han andre i fjor. I år er det min tur, utbryter jeg.

Jeg vet med meg selv at jeg er Norges kommende popstjerne. Men dere får ha lykke til med å finne nummer to, da, legger jeg til.
– Takk for det. Og takk for at du kom, sier mannen i stolen. Kort og konsist.

Jeg rusler ut, smeller litt med dora og prøver å late som om jeg er sint.
«Idol»-eventyret er over. Mange timers venting førte kun til to minutter foran en barnslig underdommer. Likevel, jeg har fått nummer på brystet og en god historie å fortelle til barnebarna. Det eneste negative er at jeg ikke kan gi ut plate for til sommeren. Sånn kan det gå...

KOS I KØ: At folk så rart på meg gjorde ingenting. De var nok bare misunnelige likevel...

KEBAB: God, norsk, ernæringsrik mat må til dersom en skal nå helt til topps!

KANDIDATNUMMER: Tall på brystet er noe av det aller viktigste for en «Idol»-deltaker.

KONKURRENTER: Etterpå var det delte meninger om hvor kompetente dommerne egentlig var.